

COLLEEN
BESTSELLERAUTEUR
HOOVER

MISSCHIEN
NU

Het langverwachte vervolg op *Misschien ooit*
en *Misschien nooit*

MISSCHIEN NU

Eerder verschenen van Colleen Hoover bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Misschien-serie:

Misschien ooit

Misschien nooit (novelle)

De waarheid

Too late

Mijn belofte aan jou

Uitzonderlijk

Nooit meer

9 november

Onvoorwaardelijk

Oprecht

Sterrenregen

Sterrenhemel

Colleen Hoover

MISSCHIEN NU

Vertaling Jeannet Dekker

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020536362
ISBN e-book 9789020536379
ISBN audioboek 9789020536386
NUR 340

© 2020 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Maybe Now*.
© 2018 Colleen Hoover

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling Literair Agentschap te Amsterdam, in samenwerking met Dystel, Goderich & Bourret LLC te New York, VS.

Vertaling Jeannet Dekker
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.zomerenkeuning.nl
www.colleenhoover.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is voor alle fans van Colleen Hoover. Behalve voor de moordenaars. Het is niet voor die twee.

proloog

Maggie

Ik leg de pen op het papier. Mijn hand trilt zo hevig dat ik de rest van het formulier niet kan invullen en ik moet een paar keer diep ademen om mijn zenuwen tot bedaren te brengen.

Je kunt dit, Maggie.

Ik pak de pen weer op, maar volgens mij trilt mijn hand nu nog erger dan daarnet.

‘Zal ik je even helpen?’

Ik kijk op en zie dat de instructeur me glimlachend aankijkt. Hij pakt de pen en het klembord en gaat in de stoel rechts van me zitten. ‘Heel veel mensen zijn bij de eerste keer bloednerveus. Het is handiger als ik dit invul, want jouw handschrift is waarschijnlijk toch niet te lezen,’ zegt hij. ‘Je doet alsof je elk moment uit een vliegtuig gaat springen.’

Zijn ontspannen glimlach stelt me meteen gerust, maar dan herinner ik me dat ik heel slecht kan liegen en slaan de zenuwen weer toe. Als ik zelf het formulier mocht invullen, zou het een stuk gemakkelijker zijn om onder het kopje ‘medische informatie’ onwaarheden neer te pennen, maar ik weet niet of ik glashard tegen deze man kan liegen.

‘Bedankt, maar ik doe het zelf wel.’ Ik probeer het klembord uit zijn handen te pakken, maar hij laat het niet los.

‘Niet zo snel.’ Hij werpt een blik op het formulier. ‘Maggie Car-

son,' leest hij op het formulier. Hij steekt zijn ene hand naar me uit en houdt met de andere nog altijd het klembord buiten mijn bereik. 'Ik ben Jake, en als je onder mijn leiding op drie kilometer hoogte uit een vliegtuig wil springen, laat me dan op zijn minst de papierwinkel voor je regelen.'

Ik schud hem de hand, onder de indruk van zijn krachtige greep. Het idee dat ik mijn lot straks in deze handen leg, maakt me een ietsepietsie minder zenuwachtig.

'Hoeveel tandemsprongen heb je al achter de rug?' vraag ik.

Hij lacht even, kijkt dan weer naar het formulier en begint door de vellen te bladeren. 'Jij wordt mijn vijfhonderdste.'

'Echt waar? Vijfhonderd, dat klinkt als heel veel. Moet je dat niet vieren?'

Hij kijkt me recht aan en zijn glimlach verdwijnt. 'Je vroeg hoeveel sprongen ik achter de rug heb. Ik wil het niet voortijdig vieren.'

Ik slik hoorbaar.

Hij geeft me lachend een duwtje tegen mijn schouder. 'Grapje, Maggie. Relax. Je bent in goede handen.'

Ik lach terug en haal op hetzelfde moment diep adem.

Hij begint weer te bladeren. 'Ziektes of aandoeningen?' Hij houdt de pen al boven het vakje voor 'nee'. Ik geef geen antwoord en daardoor kijkt hij op en herhaalt hij zijn vraag. 'Aandoeningen? Ben je onlangs nog ziek geweest? Gestoorde exen van wier bestaan je me op de hoogte wilt stellen?'

Ik moet lachen om die laatste opmerking en schud mijn hoofd. 'Geen gestoorde exen, alleen één erg fijne.'

Hij knikt langzaam. 'En de rest van de vragen? Ziektes of aandoeningen?' Hij wacht op een antwoord, maar ik laat een zenuwachtige stilte vallen. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en leunt een klein beetje naar voren, zodat hij me aandachtiger kan bekijken. Hij kijkt naar me alsof hij meer wil ontdekken dan wat die vragenlijst in zijn hand kan onthullen. 'Terminaal?'

Ik probeer vastberaden te klinken. 'Niet echt. Nog niet.'

Hij leunt nog verder voorover en kijkt me uiterst oprecht aan. 'Wat heb je, Maggie Carson?'

Ik ken hem niet eens, maar door zijn kalme uitstraling heb ik zin om het hem te vertellen. Maar dat doe ik niet. Ik kijk naar mijn han-

den, die in elkaar gevouwen in mijn schoot liggen. ‘Als ik je dat vertel, laat je me misschien niet springen.’

Hij leunt nu zo ver voorover dat hij zijn mond naast mijn oor kan houden. ‘Als je het heel zachtjes zegt, hoor ik het misschien niet eens,’ zegt hij op gedempte toon. Zijn adem strijkt langs mijn sleutelbeen en er gaat meteen een rilling door me heen. Hij trekt zich een klein stukje terug en kijkt me aan terwijl hij op antwoord wacht.

‘CF,’ zeg ik. Ik weet niet eens of hij wel weet wat CF is, maar als ik het simpel houd, vraagt hij misschien niet naar details.

‘Hoe is je zuurstof?’

Blijkbaar weet hij het wel. ‘Tot nu toe goed.’

‘Heeft je arts je toestemming gegeven?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Geen tijd voor gehad. Ik heb dit in een opwelling besloten.’

Hij lacht, kijkt naar het formulier en zet een kruisje bij het vakje met ‘nee’. Dan kijkt hij weer naar me op. ‘Nou, dan heb je geluk, want ik ben toevallig arts. Maar als je vandaag het loodje legt, vertel ik aan iedereen dat je op dit formulier hebt gelogen.’

Ik lach en knik instemmend, blij dat hij er geen punt van maakt. Dat is namelijk nogal wat. ‘Dank je.’

Met zijn blik gericht op de vragenlijst vraagt hij: ‘Waarom bedank je me? Ik heb niks gedaan.’ Zijn ontkenning maakt me weer aan het lachen. Hij neemt de rest van de vragenlijst door en ik geef overal eerlijk antwoord op. Dan komen we bij het allerlaatste vel. ‘Oké, de slotvraag,’ zegt hij. ‘Waarom wil je skydiven?’

Ik buig me naar hem toe, zodat ik het formulier kan zien. ‘Staat dat er echt?’

Hij wijst naar de lijst. ‘Ja, hier.’

Ik lees de vraag en antwoord dan botweg: ‘Omdat ik doodga, denk ik. Ik heb een erg lange bucketlist met dingen die ik nog wil doen.’

Zijn blik wordt iets harder, alsof mijn antwoord hem dwarszit. Hij richt zijn aandacht weer op het formulier. Ik houd mijn hoofd scheef, zodat ik over zijn schouder mee kan kijken. Ik zie dat hij een heel ander antwoord opschrijft dan dat ik hem zojuist heb gegeven, namelijk ‘Ik wil skydiven omdat ik alles uit het leven wil halen’.

Hij geeft me het formulier en de pen terug. ‘Hier tekenen.’ Hij

wijst naar de onderkant van het vel. Ik zet mijn handtekening en geef hem het formulier terug, hij staat op en steekt zijn hand naar me uit. ‘Kom, dan gaan we onze parachutes pakken, nummer vijfhonderd.’

‘Ben je echt arts?’ schreeuw ik over het gebrul van de motoren heen. We zitten tegenover elkaar in het vliegtuigje. Hij lacht zulke rechte, witte tanden bloot dat ik durf te wedden dat hij tandarts is.

‘Cardioloog!’ roept hij. Hij gebaart om zich heen. ‘Dit doe ik voor de lol!’

Een cardioloog die in zijn vrije tijd aan skydiven doet? Indrukwekkend.

‘Vind je vrouw het niet erg dat je het zo druk hebt?’ roep ik. O god, wat een afgezaagde, voor de hand liggende vraag. Ik krimp in elkaar omdat ik dat hardop durfde te zeggen, maar ik ben nooit goed geweest in flirten.

Hij buigt zich voorover en roept: ‘Wat?’

Wil hij echt dat ik dat herhaal? ‘Ik vroeg of je vrouw het erg vindt dat je het zo druk hebt!’

Hij schudt zijn hoofd, maakt zijn harnas los en gaat naast me zitten. ‘Het is hier zo’n herrie!’ zegt hij, met opnieuw een gebaar om zich heen. ‘Kun je het nog eens herhalen?’

Ik rol met mijn ogen en begin nogmaals. ‘Vind je vrouw...’

Hij drukt lachend heel even een vinger tegen mijn lippen. Dan trekt hij zijn hand weg en buigt hij zich naar me toe. Mijn hart reageert sterker op die beweging dan op het vooruitzicht dat ik straks uit een vliegtuig ga springen.

‘Grapje,’ zegt hij. ‘Je zag er nadat je dat voor de eerste keer had gezegd zo opgelaten uit dat ik je het nog een keer wilde laten zeggen.’

Ik geef hem een tik op zijn arm. ‘Rotzak!’

Hij staat lachend op, steekt zijn hand uit naar mijn harnas en maakt het los. Dan trekt hij me overeind. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik knik, maar dat is niet waar. Ik ben op van de zenuwen, en als deze vent geen arts was geweest die dit soort dingen voor de lol doet

– een erg knappe arts, mag ik wel zeggen – dan was ik nu waarschijnlijk van gedachten veranderd.

Hij draait me om, zodat ik met mijn rug tegen zijn borst sta, en maakt onze veiligheidsharnassen aan elkaar vast. Nu ben ik stevig met hem verbonden. Ik doe mijn ogen dicht als hij me de bril opzet en blijf een paar minuten staan wachten totdat hij klaar is met alle voorbereidingen. Hij neemt me mee naar de open deur van het vliegtuig en zet zich met beide handen aan weerszijden van de opening schrap tegen de wand. Ik sta letterlijk naar de wolken onder me te staren.

Ik knijp mijn ogen weer stijf dicht en op hetzelfde moment brengt hij zijn mond naar mijn oor. ‘Ik heb geen vrouw, Maggie. Het leven is het enige waarop ik verliefd ben.’

Op de een of andere manier weet ik tijdens een van de engste momenten van mijn leven te glimlachen. Ik heb die vraag drie keer herhaald, maar deze opmerking maakt het de moeite waard. Ik klem mijn vingers steviger rond het harnas. Hij steekt zijn armen om me heen uit, pakt allebei mijn handen vast en duwt die naast mijn zijden naar beneden. ‘Nog zestig seconden,’ zegt hij. ‘Wil je iets voor me doen?’

Ik knik, want ik durf niet tegen hem in te gaan. Mijn leven ligt zo’n beetje in zijn handen.

‘Als we levend de grond halen, wil je dan met me uit eten? Om mijn vijfhonderdste keer te vieren?’

Ik moet lachen vanwege de seksuele toespeling in zijn vraag en kijk over mijn schouder. ‘Mogen instructeurs wel met leerlingen uit?’

‘Geen idee,’ zegt hij lachend. ‘De meeste leerlingen zijn mannen en ik heb nooit de behoefte gevoeld om een van hen mee uit te vragen.’

Ik kijk weer recht voor me uit. ‘Ik laat je mijn antwoord wel weten als we veilig beneden staan.’

‘Dat is goed.’ Hij duwt me een stukje naar voren, haakt zijn vingers door die van mij en spreidt onze armen. ‘Daar gaan we dan, vijfhonderd. Ben je er klaar voor?’

Ik knik. Mijn polsslag is nu nog sneller en mijn borst trekt samen van de angst, maar ik doe dit geheel vrijwillig. Ik voel zijn adem en

de wind in mijn nek als hij ons naar de rand van de opening duwt.

‘Ik weet dat je zei dat je wilde skydiven omdat je doodgaat,’ zegt hij. Hij knijpt in mijn handen. ‘Maar dit is niet doodgaan, Maggie! Dit is leven!’

En na die woorden duwt hij ons naar voren... en we springen.

1.

Sydney

Ik doe mijn ogen open en rol meteen naar de andere kant van het bed. Dat is leeg. Ik pak het kussen waarop Ridge heeft liggen slapen en trek het naar me toe. Het ruikt nog steeds naar hem.

Het was geen droom, godzijdank.

Ik kan nog altijd niet geloven wat er gisteravond is gebeurd. Het concert dat hij samen met Brennan en Warren had geregeld. De liedjes die hij voor me heeft geschreven. Dat we elkaar eindelijk zonder schuldgevoel konden vertellen wat we voor elkaar voelen.

Misschien ben ik daarom nu zo kalm: ik voel me niet langer schuldig in zijn nabijheid. Het was moeilijk om verliefd te zijn op een jongen die al iemand had. Het was nog moeilijker om dat te voorkomen.

Ik stap uit bed en kijk om me heen. Het shirt van Ridge ligt naast dat van mij op de vloer, dus hij is nog hier. Ik durf niet goed de slaapkamer uit te lopen en hem onder ogen te komen. Ik weet niet waarom. Misschien omdat hij sinds twaalf uur mijn vriend is en ik daar nog niet aan ben gewend. Het is zo... officieel. Ik heb geen idee hoe dit verder zal gaan. Hoe onze levens samen zullen zijn. Maar het zijn fijne zenuwen die ik nu voel.

Ik buk me om zijn T-shirt op te rapen en trek het aan. Daarna loop ik naar de badkamer om mijn tanden te poetsen en mijn gezicht te wassen. Ik vraag me af of ik mijn haar moet doen voordat

ik naar de woonkamer loop, maar Ridge heeft wel erger gezien dan dit. We waren ooit huisgenoten. Hij heeft veel en veel erger gezien.

Ik doe de deur naar de woonkamer open en zie hem met een schriftje en mijn laptop voor zich aan de tafel zitten. Ik leun tegen de deursponning en blijf een tijdje naar hem staan kijken. Geen idee wat hij daarvan vindt, maar ik vind het fijn dat ik hem ongezien kan gadeslaan zonder dat hij me hoort.

Op een bepaald moment haalt hij met een geërgerd gebaar een hand door zijn haar, en aan de stijfheid in zijn schouders kan ik zien dat hij gestrest is. Werk, neem ik aan.

Uiteindelijk ziet hij me staan, en daardoor lijkt zijn stress af te zakken en verdwijnt mijn nerveuze energie volledig. Hij staart me even aan en laat dan zijn pen op het schrift vallen. Glimlachend schuift hij zijn stoel naar achteren. Hij staat op en loopt door de woonkamer naar me toe, zodat hij me naar zich toe kan trekken en zijn lippen tegen mijn slaap kan drukken.

‘Goedemorgen.’ Hij maakt zich weer van me los.

Ik krijg er nooit genoeg van om zijn stem te horen. Glimlachend kijk ik naar hem op. ‘Goedemorgen,’ gebaar ik.

Hij kijkt naar mijn handen en dan naar mij. ‘Dat is zo ontzettend sexy.’

Ik lach. ‘Jou horen praten is ontzettend sexy.’

Hij zoent me, draait zich om en loopt terug naar de tafel. Hij pakt zijn telefoon om me te appen.

Ridge: Ik moet vandaag heel veel werk inhalen en heb daar echt mijn eigen laptop voor nodig. Ik vertrek nu terug naar huis, dan kun je je aankleden en naar je werk gaan. Zal ik vanavond langskomen?

Ik: Ik kom wel naar jou, ik rijd op weg van mijn werk toch langs jouw huis.

Ridge knikt en pakt het schriftje op. Hij klapt mijn laptop dicht en loopt naar me toe. Hij slaat een arm om me heen, trekt me naar zich toe en drukt zijn mond op die van mij. Ik zoen hem terug en we houden niet op, zelfs niet als ik hoor dat hij het schrift op de ontbijtbar gooit. Hij tilt me met beide armen op en een paar tellen later

lopen we door de woonkamer en daar laat hij me op de bank zakken. Hij gaat boven op me liggen en ik ben er vrij zeker van dat ik deze week mijn baan kwijtraak. Ik kan hem met geen mogelijkheid vertellen dat ik te laat op mijn werk dreig te komen, niet als ik hem zoenen belangrijker vind dan op tijd op mijn werk komen.

Ik overdrijf. Ik word liever niet ontslagen. Maar ik heb hier zo lang op gewacht en ik wil niet dat hij weggaat. Ik begin tot tien te tellen en zeg tegen mezelf dat ik bij tien ophoud met zoenen en naar mijn werk ga. Maar ik ben al bij vijfentwintig als ik eindelijk tegen zijn borst duw.

Hij trekt zich terug en kijkt glimlachend op me neer. 'Ik weet het,' zegt hij. 'Werk.'

Ik doe mijn best en probeer te gebaren wat ik bedoel. Ik ken nog niet alle gebaren, dus ik spel de woorden die ik niet ken. 'Je had me beter dit weekend kunnen overdonderen in plaats van op een door-deweekse dag.'

Ridge glimlacht. 'Zo lang wilde ik niet wachten.' Hij zoent mijn hals en rolt dan van me af, zodat ik overeind kan komen, maar hij blijft me onderzoekend aankijken.

'Syd,' zegt hij. 'Wat vind je...?' Hij valt stil en pakt zijn telefoon. We hebben qua communicatie nog een flinke hobbel te nemen, want hij voelt zich niet voldoende op zijn gemak om hardop een heel gesprek te voeren en ik ken nog niet genoeg gebarentaal om in een redelijk tempo duidelijk te maken wat ik bedoel. Totdat we elkaar beter hebben leren kennen blijven onze telefoons denk ik onze belangrijkste communicatiemiddelen. Ik zie hem van alles intikken en dan maakt mijn telefoon een geluidje.

Ridge: Wat vind je ervan dat we eindelijk samen zijn?

Ik: Ongelooflijk. En jij?

Ridge: Ongelooflijk. En ik voel me... vrij. Is dat het juiste woord?

Terwijl ik zijn berichtje lees en herlees, is hij al bezig met een volgende. Hij schudt zijn hoofd, alsof hij duidelijk wil maken dat ik zijn woorden van daarnet niet verkeerd moet opvatten.

Ridge: Ik bedoel niet dat we voor gisteravond niet vrij waren. Of dat ik me bij Maggie gevangen voelde. Het is alleen...

Hij valt even stil, maar ik geef al antwoord omdat ik er vrij zeker van ben dat ik weet wat hij wil zeggen.

Ik: Je stond als kind al voor anderen klaar, dus het voelde vast een beetje egoïstisch om voor mij te kiezen. Je doet nooit dingen voor jezelf, maar het kan soms heel bevrijdend zijn om jezelf op de eerste plaats te zetten.

Hij leest mijn appje, en zodra zijn blik die van mij kruist, zie ik dat we het eens zijn.

Ridge: Precies. Toen ik voor jou koos, deed ik voor het eerst iets voor mezelf. Ik weet het niet, ik zou me er denk ik niet zo goed bij moeten voelen. Maar dat is wel zo. Dit voelt goed.

Hij wekt de indruk dat hij blij is dat hij eindelijk voor zichzelf heeft gekozen, maar ik zie nog altijd een rimpel tussen zijn gefronste wenkbrauwen, alsof hij ook wordt geplaagd door schuldgevoel. Ik steek een hand uit om dat rimpeltje weg te strijken en leg dan mijn hand rond zijn wang. 'Je hoeft je niet schuldig te voelen. Iedereen wil dat je gelukkig wordt, Ridge, zeker Maggie.'

Hij knikt even en zoent de binnenkant van mijn handpalm. 'Ik hou van je.'

Vannacht heeft hij die woorden talloze keren geuit, maar nu, de volgende ochtend, is het alsof ik ze voor de allereerste keer hoor. Glimlachend trek ik mijn hand terug, zodat ik 'Ik hou ook van jou' kan gebaren.

Dit voelt allemaal zo onwerkelijk, dat hij nu eindelijk hier bij me is nadat ik dat maandenlang heb gewenst. En hij heeft gelijk. Het voelde verstikkend om van hem gescheiden te zijn en het voelt als een bevrijding dat we nu samen kunnen zijn. En ik weet dat hij dit niet zegt omdat zijn leven met Maggie op de een of andere manier tekortschoot. Hij hield van haar. Hij houdt van haar. Wat hij nu voelt, is het gevolg van een leven lang beslissingen nemen die voor-

al anderen ten goede kwamen, en niet hemzelf. En ik geloof niet dat hij daar spijt van heeft. Zo is hij nu eenmaal. En hoewel hij nu eindelijk een egoïstische beslissing heeft genomen weet ik dat hij nog altijd even onbaatzuchtig is als voorheen. Het is daarom logisch dat hij zich een beetje schuldig voelt. Maar soms moet je jezelf op de eerste plaats zetten. Pas als je voor jezelf kunt kiezen, kun je ook iets voor anderen betekenen.

‘Waar denk je aan?’ Hij strijkt mijn haar naar achteren.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nergens aan, alleen...’ Ik weet niet hoe ik moet gebaren wat ik wil zeggen, dus ik pak opnieuw mijn telefoon.

Ik: Dit voelt allemaal zo onwerkelijk. Ik moet er nog steeds aan wennen. Gisteravond was volkomen onverwacht. Ik begon al te geloven dat jij jezelf had wijsgemaakt dat we nooit samen konden zijn.

Ridge kijkt me aan en lacht even, alsof ik iets heel grappigs heb gezegd. Dan buigt hij zich voorover om me een uiterst tedere en zachte zoen te geven. Pas daarna geeft hij antwoord.

Ridge: Ik slaap al drie maanden niet. Warren moest me dwingen om iets te eten, daar was ik veel te opgefokt voor. Ik dacht elke minuut van de dag aan je, maar ik bleef op afstand omdat jij dat wilde. En ik wist dat je gelijk had, hoewel het een ware hel was. En omdat ik niet bij je kon zijn, dwong ik mezelf om muziek over je te schrijven.

Ik: Heb je liedjes die ik nog niet heb gehoord?

Ridge: Ik heb je gisteravond al mijn nieuwe nummers laten horen. Er is er eentje dat nog niet af is. De tekst voelde nog niet goed, ik zat helemaal vast, maar nadat je gisteren in slaap was gevallen, stroomden de regels opeens uit me. Die heb ik meteen opgeschreven en naar Brennan gestuurd.

Hij heeft gisteren nadat ik in slaap was gevallen nog een heel nummer geschreven? Ik kijk hem met samengeknepen ogen aan en geef dan antwoord.

Ik: Heb jij eigenlijk wel geslapen?

Hij haalt zijn schouders op. 'Ik doe later wel een dutje.' Hij haalt zijn duim langs mijn onderlip. 'Houd vandaag je e-mail in de gaten,' zegt hij voordat hij me nog een zoen geeft.

Ik vind het te gek als Brennan een ruwe versie maakt van de nummers die Ridge schrijft. Volgens mij krijg ik er nooit genoeg van om een muzikant te daten.

Ridge staat op van de bank en trekt me tegen zich aan. 'Ik ga nu, dan kun jij straks naar je werk.'

Ik knik en geef hem een afscheidsozen, maar als ik naar mijn slaapkamer wil lopen laat hij me niet los. Ik draai me om en zie dat hij me verwachtingsvol aankijkt.

'Wat?'

Hij wijst naar het shirt dat ik draag. Zijn shirt. 'Dat heb ik nodig.'

Ik kijk lachend naar het T-shirt. Dan trek ik het uit, langzaam, en ik geef het aan hem. Hij bekijkt me van top tot teen als hij het aanpakt en over zijn hoofd trekt. 'Hoe laat wilde je vanavond langskomen?' Hij staart tijdens die vraag nog steeds naar mijn borsten, niet in staat om me recht aan te kijken.

Lachend duw ik hem naar de deur. Hij doet hem open en loopt de hal in, maar pas nadat hij me nog een snelle zoen heeft gegeven. Ik doe de deur achter hem dicht en besef voor de allereerste keer sinds mijn verhuizing dat ik het Hunter en Tori niet langer kwalijk neem dat ze voor zoveel gedoe hebben gezorgd.

Sterker nog, ik ben Hunter en Tori nu heel, heel erg dankbaar. Als Ridge altijd het uiteindelijke resultaat is, wil ik keer op keer die ellende meemaken.

Een paar uur later krijg ik een mailtje van Brennan. Ik zit op mijn werk, dus ik trek me met mijn oortjes in terug op het toilet en klik op het mailtje met de titel 'Set Me Free'. Ik leun tegen de wand, druk op 'play' op mijn telefoon en doe mijn ogen dicht.

SET ME FREE

*I've been running 'round
I've been laying down
I've been underground with the devil
You've been saving me like a ship at sea
Saying follow me to the light now*

*So here we go
A little more
Something I've been waiting for
Here we go
A little more*

*You set me free
Shook the dust right off me
Locked up tight you found the key
And now I see
Ain't no place I'd rather be
I got you and you got me
You set me free*

*Hard to know the cost of it
But when you've lost something
Then you know there's a price tag
Think you might have been born to
Be my come through when
I can't keep it all together*

*So here we go
A little more
Something I've been waiting for
Here we go
A little more*

*You set me free
Shook the dust right off me*

*Locked up tight you found the key
And now I see
Ain't no place I'd rather be
I got you and you got me
You set me free*

*I was sitting low
I didn't know where I could go
Thought the bottom was the ceiling
No remedy to heal it
A Hail Mary to a sin
A new start to an end*

*You set me free
Shook the dust right off me
Locked up tight you found the key
And now I see
Ain't no place I'd rather be
I got you and you got me
You set me free*

Na de laatste zin van het liedje blijf ik roerloos zitten. De tranen stromen over mijn wangen, terwijl het niet eens een somber nummer is. Maar het betekent meer voor me dan al die andere teksten die hij heeft geschreven, simpelweg omdat hij deze woorden op papier heeft gezet nadat ik gisteravond naast hem in slaap ben gevallen. Ik snapte op zich wel wat hij bedoelde toen hij vanmorgen zei dat hij zich voor het eerst vrij voelde, maar ik begreep nog niet dat ik het net zo ervaar.

Je hebt mij ook bevrijd, Ridge.

Ik zet mijn koptelefoon af, hoewel ik het nummer het liefste op repeat wil zetten om er de rest van de dag naar te luisteren. Op weg terug van het toilet merk ik dat ik het hardop in de gang loop te zingen, met een bespottelijke lach op mijn gezicht.

'Ain't no place I'd rather be. I got you and you got me...'

We leven in het hier en nu, en geen seconde later

Ridge en Sydney zijn eindelijk officieel samen. *En ze leefden nog lang en gelukkig.* Of toch niet? Ridge' ex Maggie is door haar taaislijmziekte nog vaak op hem aangewezen. Als haar ziekte verslechtert, gebeurt hetzelfde met de relatie van Sydney en Ridge. Hoe kunnen ze ooit samen een toekomst opbouwen als Ridge nog zo sterk verbonden is met zijn ex?

Maggie is single en geniet van haar vrijheid. Als ze haar bucketlist van vroeger vindt, besluit ze alles uit het leven te halen. Punt 1 op de lijst: skydiven. Daar ontmoet ze Jake, een dokter/skydiveleraar/adrenalinejunkie; precies wat Maggie wil én nodig heeft. Ze wil onafhankelijk zijn en niemand opzadelen met haar ziekte, maar dat wordt steeds lastiger als ze alleen nog maar aan Jake kan denken...

Colleen Hoover is een #1 *New York Times*-bestsellerauteur en de koningin van de New Adult. Eerder schreef ze onder andere *Nooit meer*, *Onvoorwaardelijk* en *De waarheid*. Haar Misschien-serie is geliefd bij veel van haar fans.

Lees ook in de Misschien-serie:

NUR 340

ISBN 978-9020536362

www.zomerenkeuning.nl

Z&K